కప్పలు

"సూటు కేసులు గీటు కేసులు సర్దేశాను. అందరూ రెడీ కండి. ట్రెయిను బయలు దేరడానికి ఇంక గంటే టైముంది" అంది శచీంద్ర.

"సూటు కేసులు సరే. కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి. మరి గీటుకేసు లేమిటి?" భార్యనే చూస్తూ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు రవీంద్ర.

"గీటుకేసులంటే మరి...." ఆలోచనలో పడిపోయింది శచీంద్ర. అందరూ అంటూంటే తనూ అంది. దీనికేదైనా అర్థముందా. లేకుంటే ఆ పదాన్ని అందరూ ఎందుకు వాడుతారు. ఏదో మాత్రం ఉంది అనుకుంది.

ఆమె ఆలోచనలు చదివినట్లుగా, "దానికీ ఓ బ్యూటిఫుల్ అర్థముందోయ్. మన ఊరికి వెళ్లిన తరువాత గీటుగీచి మరీ చెబుతాను. అంత వరకూ సస్పెన్స్" అన్నాడు రవీంద్ర కన్ను గీటుతూ.

ఇంతలో గెంతుకుంటూ వచ్చాడు వాళ్ల ఏకైక సంతానం పన్నెండేళ్ళ ధర్మేంద్ర. వాడు తాతయ్య ఊరికి వెల్తున్నామని తెలిసినప్పటినుంచి పల్లానికి ప్రవహించే పాదరసంలా ఒకచోట నిలవడం లేదు.

"మొన్న స్కూల్లో లాంగ్ జంప్‌లో సెకెండు ప్రైజు వచ్చింది గదా. ఈ సారి ఫస్టు ప్రైజు తెచ్చుకునే అవకాశం వచ్చింది నాన్నా".

"ఎలారా" ప్రేమగా అడిగింది శచీంద్ర.

"తాతయ్య గారి ఊళ్ళో పొలాల్లో గుంటలున్నాయిగా. అక్కడ కప్పలున్నాయిగా. కప్ప మూమెంట్స్ కనిపెడతా. అది వెనుక కాళ్ళమీద నిలబడి శరీరాన్ని సాగదీసి ఎలా జంప్ చేస్తుందో పరీక్షించి అదే ప్రకారం నేనూ ప్రాక్టీస్ చేస్తా. నాసామిరంగా ఈ సారి ఫస్టు ప్రైజు నాదే" సంబరంగా అన్నాడు ధర్మేంద్ర.

"ఆహహ...... ఏం ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జిరా నీది. ఎగిరే పక్షిని చూసి రైట్ సోదరులు విమానాన్ని కనిపెట్టినట్లు, కప్ప జంపింగ్‌లు ఫాలో అయి నువ్వు లాంగ్ జంప్‌లతో ఇన్నింగ్స్ సాధిస్తావన్నమాట. బెస్టాఫ్ లక్‌రా" అభినందించాడు రవీంద్ర.

"వాడ్ని అలా ప్రోత్సహించకండి. మురికి గుంటల్లో ముచ్చట్లా! నేనొప్పుకోను. వాడు ఆ వైపు వెళ్ళకుండా కాపలా పెడతాను".

"నువ్వు కాపలా పెట్టినా సరే. కసిదీరా కొట్టినా సరే, నేనక్కడికి వెళ్ళాల్సిందే. లాంగ్ జంప్ నేర్చుకోవాల్సిందే" భేతాళుడి శవాన్ని భుజాన వేసుకుని మోసే పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా అన్నాడు ధర్మేంద్ర.

"ఒరే ఝాన్సీరాణి లాంటి మీ అమ్మతో గొడవెందుకురా. నిజంగా నీవీపు చీరేస్తుంది. నా జాగ్రత్తలో నేనుంటాను. కాబట్టి నేను కూడా అడ్డురాను. అయినా ఇక్కడ మద్రాసులో లేని కప్పలట్రా. వీటికి రాదా లాంగ్ జంప్" భార్య కోపాన్ని కాస్త కంట్రోల్ చేయాలని కోపం నటిస్తూ అన్నాడు రవీంద్ర.

"నా పొజిషన్ మీకర్థంకాదు డాడీ. స్కూలుకు రోజూ బస్సులో వెళ్ళాల్నా. ఇక మురుగు కాలువల దగ్గరకు, మురుగు గుంటల దగ్గరకు వెళ్ళే అవకాశం ఎక్కడుంది? ఆదివారాలు మీతో పార్కులకు వస్తే అక్కడ గుంటలు శుభ్రంగా వుంటాయి. ఇక బీచ్ ఒడ్డున కప్పలు కనబడనే కనబడవు. నాన్నా ఇంకో ట్రేడ్ సీక్రెట్ చెప్పనా. ఈ అయిడియా నాకొక్కడికే వచ్చింది. మిగతా వాళ్ళకు తెలిస్తే నాలాగే వాళ్ళూ ప్రాక్టీస్ చేసి నాకు ప్రైజ్ రాకుండా చేస్తారు. అందుకే ఎవరికీ తెలియకుండా ప్రాక్టీసు చేద్దామని" అన్నాడు వాడు తెలివినంతా ప్రదర్శించి.

"రేయ్. ఇక వ్యర్ధ ప్రసంగాలాపి ఓ మూల బుద్ధిగా కూర్చో. ఏమండీ! మీరు వెళ్ళి టాక్సీని పిలవండి. ఇక ఆలస్యం చేస్తే అక్కడ రైలు కాస్తా వెళ్ళిపోతుంది" అంది శచీంద్ర.

రవీంద్ర వెళ్ళి టాక్సీ మాట్లాడుకొని వచ్చాడు. లగేజీలు టాక్సీలో వేసుకుని సెంట్రల్ స్టేషన్ చేరుకోవడానికి ఇరవై అయిదు నిమిషాలు పట్టింది. గన్ పేలిస్తే పరుగెత్తడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఒలింపిక్ రన్నర్‌లా గంట కోసం ఎదురు చూస్తూ కదలడానికి సిద్ధంగా వుంది హైదరాబాదు ఎక్స్‌ప్రెస్. ముందుగానే సీట్లు రిజర్వు చేసుకుని ఉన్నందువలన వెళ్ళి దర్జాగా ఆ ఏ.సి. కంపార్టుమెంటులో కూర్చున్నారు రవీంద్ర, శచీంద్ర, ధర్మేంద్ర.

సరిగ్గా సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు మద్రాసు సెంట్రల్ స్టేషన్ నుంచి బయలుదేరిన హైదరాబాదు ఎక్స్‌ప్రెస్ ఆకలిగొన్న వ్యక్తి ఆవురావురమంటూ విందు భోజనం తిన్నట్లు పరుగులు తీసి రాత్రి ఏడుంబావుకు నెల్లూరు రైల్వేస్టేషన్‌లో ఆగింది. రైలుదిగి అక్కడ్నుంచి మళ్ళీ టాక్సీలో పదిహేను నిమిషాలకు ఆర్టీసి బస్టాండు చేరాడు రవీంద్ర ఫ్యామిలీతో.

అక్కడ అరగంట ఆలస్యంగా బయలు దేరిన ఆర్టీసి బస్సు గారాలు పోతున్నట్లు తన గమనం సాగించి నందలూరు గ్రామానికి రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు చేరింది. విసుక్కుంటున్న శచీంద్రను ఓదార్చి, దిగడానికి తొందరపడుతున్న ధర్మేంద్రను దగ్గరకు తీసుకుని, సామానులతో పాటు వాళ్ళ శాల్తీలను కూడా క్రిందకు దించాడు రవీంద్ర.

బిడ్డకోసం వెతికి తపించిన తల్లిలా, 'ఇదేందబ్బా, రవీంద్రబాబు గోరుదిగుతా మన్నారు దిగలేదే. ఇక నేనెల్తా' తనలో తను అనుకుంటూ తన మంచితనం ఎవరికీ తెలియదనుకొని అదే మాట పెద్దగా అని అక్కడి నుంచి తప్పించుకు పోబోతున్న పనివాడు

పోలయ్య భుజం పట్టుకొని ఆపి, వాడినెత్తిన సూటుకేసులు, భుజాన బ్యాగులు తగిలించి ఆ మట్టి రోడ్డు మీద వాడి వెనుక నడవసాగాడు రవీంద్ర భార్యా బిడ్డలతో.

వీళ్ళ అడుగుల చప్పుడుకు మట్టి రోడ్డుకు అటూ ఇటూ కాలువల ఒడ్డున విడిది చేసిన కప్పలు దడదడమంటూ కాలువల్లోకి శబ్దం చేస్తూ దూకుతూ వుంటే ఆ మసక చీకట్లోనే పరవశించి పోయాడు ధర్మేంద్ర, రేపు తాను ప్రాక్టీసు చేయబోయే లాంగ్‌జంప్‌లు గుర్తుకొచ్చి.

రవీంద్ర స్వంత ఊరు నందలూరు. పదిహేనేళ్ళుగా ఉద్యోగ రీత్యా మద్రాసులో వుంటున్నాడు. అతని తల్లిదండ్రులు నందలూరులోనే వుంటున్నారు. దసరా సెలవులకు, సంక్రాంతి సెలవులకు, వేసవిసెలవులకు తప్పనిసరిగా తన స్వగ్రామానికి భార్య పిల్లలతో వస్తుంటాడు రవీంద్ర. ఇప్పుడు సెలవులు కాకపోయినా ఇదే ఊళ్లో వుంటున్న తన బాబాయి కుమార్తె పెళ్ళి సందర్భంగా సెలవు పెట్టి మరీ వచ్చాడు.

మరుసటి రోజు రవీంద్ర బాబాయి, ఆ ఊరి ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో పాతికేళ్లుగా ఎలాంటి ట్రాన్సఫర్లు లేకుండా శాశ్వత టీచరుగా పేరు తెచ్చుకొన్న మాధవయ్య కుమార్తె పెళ్ళికి ఆ ఊరివాళ్లయిన అతని పాత శిష్యులు ఎక్కడెక్కడో ఉద్యోగాలు చేసుకుంటున్న వాళ్లంతా వచ్చారు. వాళ్ళలో రవీంద్రతో చదువుకున్న అతని క్లాసుమేట్సు కూడా వున్నారు.

రవీంద్ర స్నేహితుల ఆహ్వానం మీద వాళ్ల ఇళ్లకు వెలుతూ ఆ పగలంతా ఆనందంగా గడిపితే, తల్లి శచీంద్ర ఎంత కట్టడి చేసినా తప్పించుకు వెళ్ళి ధర్మేంద్ర గుంటలు దగ్గర, కాలువలు దగ్గర చేరి కప్పలను బెదరగొట్టి వాటిలాగా లాంగ్‌జంప్‌లు ప్రాక్టీసు చేసి కప్పలకంటే ఘోరంగా ఒళ్లంతా బురద చేసుకుని ఇంటికి వచ్చాడు. తల్లికి తెలియకుండా నాన్నమ్మ దగ్గర జేరి బట్టలిప్పి స్నానం చేసి కొత్తబట్టలేసుకుని బుద్ధిమంతుడిలా ఆ రాత్రి పెళ్ళి పందిట్లో హాజరయ్యాడు.

పెళ్ళిలో జిగేల్‌మంటూ తిరుగుతున్న శచీంద్ర, రవీంద్రను సమీపించి, "ఏమండీ, మీరు చెప్పిన సూటు కేసులు, గీటుకేసులు పజిల్ ఇక్కడున్న ఆడవాళ్ళందరికీ వేశాను పెళ్ళి కూతురుతో సహా. ఎవరికీ అర్థంకాక బిక్క ముఖాలేశారు. గీటు కేసులంటే అర్థం చెప్పండి. వాళ్ళని ఆశ్చర్య పరుస్తాను" అంది.

రవీంద్రకు తల తిరిగిపోయింది. 'ఇదెక్కడ ఖర్మరా బాబూ. గీటుకేసులకు బోడి అర్థం కూడానా. ఆ మాటే అంటే ఇప్పుడు ఒప్పుకోదు శచీంద్ర, అనుకున్నాడు.

"వాళ్లనలాగే సస్పెన్సులో ఉంచు. వెళ్ళేలోగా చెబుతాను" అంటూ అప్పటికి శచీంద్ర చేతుల్లో నుంచి తప్పించుకున్నాడు రవీంద్ర.

పెళ్ళి పందిట్లో తదేకంగా తనవైపే చూస్తున్న సాదా చీర కట్టుకున్న ఒక స్త్రీని చూసి ఉలిక్కి పడ్డాడు రవీంద్ర. ఆమె అతని చిన్ననాటి స్నేహితుడు పరమానందం భార్య. పరమానందం,

రవీంద్ర ఊళ్ళోని ఎలిమెంటరీ స్కూలు నుంచి, ప్రక్క ఊరి హైస్కూలుకు రోజూ వెళుతూ హైస్కూలు వరకు కలసి చదువుకున్నారు. రవీంద్ర తనవైపు చూడగానే అందుకోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లుగా ఆడవాళ్ళ దగ్గర నుంచి లేచివచ్చిన పరమానందం భార్య మంగమ్మ, పరమానందం ఆరోగ్యం సరిగా లేదని, మరుసటి రోజు ఇంటికి వచ్చి మాట్లాడమని చెప్పాడని వర్తమానం అందించి, తిరిగి తన స్థానంలోకి వెళ్ళి కూర్చుంది.

మరుసటి రోజు ఉదయం పరమానందం ఇంటికి బయలు దేరాడు రవీంద్ర. మట్టి రోడ్డులోంచి ఇటు తిరగ్గానే ఇంటిముందున్న మురిక్కాలవలోకి కొన్ని వందల కప్పలు దడదడమంటూ దూకాయి. మురుగు కాలువ మీద వేసిన వెడల్పాటి తాటి బద్దమీద జాగ్రత్తగా అవతలికి నడిచి, విరిగిపోయిన ప్రహరీకి, గేటులేని వాకిట్లోంచి లోపలికి నడిచాడు.

శిథిలావస్థలో ఉన్న మేడకంటే ఇంకా శిథిలావస్థలో ఉన్న పరమానందం, వరండాలోని పాతకాలం పట్టెమంచం మీద నుంచిలేచి దగ్గుతూ రవీంద్రను లోపలికి ఆహ్వానించాడు.

మంచం క్రింద దుమ్ము పేరుకుని పోయి వుంది. క్రింద బొద్దింకలు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతున్నాయి. అంత పెద్ద లోగిలిని ఒకప్పుడు పనివాళ్ళు ఉండబట్టి ఏరోజు కారోజు శుభ్రం చేసేవాళ్ళు. ఆర్థికంగా చితికిపోయిన ఈ రోజువాడి పరిస్థితిని బొద్దింకలు కూడా హేళన చేస్తున్నాయి.

ఇంతలో రెండు బొద్దింకలు రవీంద్ర ఎడమకాలి బూటులోకి, నాలుగు బొద్దింకలు కుడికాలి బూటులోకి వెళ్ళాయి, 'ఛ...ఛ...' అంటూ బూట్లుతీసి విదలగొట్టి మళ్ళీ వేసుకున్నాడు రవీంద్ర.

"ఏమిట్రా పరమానందం ఇలా అయిపోయావు. బొమ్మరిల్లులా వుండే మీ ఇల్లేమిట్రా ఇలా శిథిలమైపోయింది. ఎల్లప్పుడూ కొత్త పెళ్ళి కొడుకులా వుండే నీవేమిట్రా ఇలా శవాకారం దాల్చావు. నాకంతా అయోమయంగా వుంది" అన్నాడు రవీంద్ర.

"అందుకేరా నీకీ నాలుగేళ్ళు ముఖం చూపించంది. సేద్యమా ఖర్చు పెట్టిన దానికి సమానంగా పంట రావడం లేదు. అలాగని రకరకాల వ్యాపారాలు మొదలు పెట్టి భారీగా నష్టపడ్డాను. ముగ్గురు ఆడపిల్లలు. ఒక్కొక్క వస్తువు కుదువకు వెళ్ళేది. అప్పుల బాధలు భరించలేక త్రాగుడు మొదలు పెట్టా. ఇప్పుడు ఆరోగ్యం కూడా చెడిపోయింది" విరక్తిగా అన్నాడు పరమానందం.

'చిన్ననాడు మనం ఆడుకున్న ఇల్లు చూడాలని వుందిరా' అని రవీంద్ర తన కోరిక బయటపెట్టడంతో, 'దానికేం భాగ్యం' అంటూ ఇల్లంతా తిప్పి చూపించాడు పరమానందం.

పరమానందం ఒక్కో గదీ తిప్పి చూపిస్తుంటే వాళ్ల కాళ్లక్రింద బొద్దింకలు అటూ ఇటూ పరుగులు పెడుతున్నాయి. ఏ బుట్ట క్రిందా అవే. ఏ తట్ట క్రిందా అవే. ఇల్లు చూడ్డం

అయిన తరువాత ఇంటి ప్రాంగణంలో అడుగు పెట్టారు. శిథిలమయి పడిపోయిన ప్రహరీ చుట్టూ మురికి గుంటలు. ఆమురికి గుంటల నిండా కప్పలు. వాటి బెకబెక శబ్దాలు. చిన్నప్పుడు నానా ఫలభరితమైన చెట్లు నిండిన ఆ ప్రాంతం కోకిల శబ్దాలతో కువకువలాడేది. ఈనాడు కాకుల కర్కశమైన శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయి. ముచ్చటగా కుందేళ్లు పరుగెత్తిన ఆ ఇంట్లో, ఇప్పుడు బొద్దింకలు స్థిరనివాస మేర్పరుచుకున్నాయి.

ఎలాగయినా స్నేహితుడ్ని కష్టాల్లోంచి బయటకు లాగాలనుకున్న రవీంద్ర అతనికొక సలహా ఇచ్చాడు. సందేహిస్తూనే ఒప్పుకొన్నాడు పరమానందం, అతని భార్య.

ఆ రాత్రి భోజనం చేసిన తరువాత వక్కపొడి అందిస్తూ, రవీంద్ర చెవిలో చిన్నగా అంది శచీంద్ర. 'ఏమండీ ఆ గీటు కేసులంటే ఏమిటో చెప్పరూ, వాళ్ళంతా ఎంతో ఆత్రంగా ఎదురు చూస్తున్నారు. రేపు వేకువజామున మనం ఊరెళ్ళిపోతున్నాంగా' అంది.

నిద్రపోతున్న పిల్లి తోక తొక్కిన ఎలుకలా బిత్తరపోయిన రవీంద్ర, "గీటు కేసులంటే నిజంగా నాకు తెలియదే. ఆ పదం మొదట వాడింది నువ్వే కనుక ఏనాటికయినా దానర్థం నువ్వే చెప్పాలి" గంభీరంగా అన్నాడు.

వ్యవహారం అటు తిరిగి ఇటు తిరిగి తన మీదికే వచ్చేసరికి కిక్కురుమనకుండా అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయింది శచీంద్ర. హాయిగా గాలి పీల్చుకున్న రవీంద్ర ఆ వేకువన భార్యా బిడ్డలతో తిరుగు ప్రయాణమయ్యాడు.

ఆ తరువాత రెండు సంవత్సరాలు నందవరం వెళ్ళడానికి వీలు కాలేదు రవీంద్రకు. ఈ మధ్యకాలంలో ధర్మేంద్ర నిజంగానే లాంగ్ జంప్‌లో ఫస్టుప్రైజు సాధించాడు. మళ్లీ వేసవికి ధర్మేంద్ర, శచీంద్రలతో తిరిగి నందలూరు బయలు దేరాడు.

యధాప్రకారం నెల్లూరులో రైలుదిగి అక్కడ నుంచి బస్సులో ప్రయాణం సాగించాడు. ఊరు చేరిన రవీంద్రకు నందలూరు నందనోద్యాన వనంలా కనిపించింది. తెల్లని లైట్ల కాంతిలో పచ్చగా వెలిగి పోతున్న అందమైన ఇళ్లు, మట్టి రోడ్డు స్థానంలో సిమెంటు రోడ్డు. ఎంతో రిచ్‌గా వుంది.

"కప్పలూరు, కప్పలూరు" గట్టిగా అరుస్తున్నాడు కండెక్టరు.

'నందలూరును పట్టుకుని 'కప్పలూరు' అంటాడేమిటి?' అని అనుకొంటుండగా కండెక్టరు మాటలను నిజం చేస్తూ రోడ్డు కొక ప్రక్కన, 'మంగమ్మ కప్పల ఎగుమతి వ్యాపారం, నందలూరు' అన్న బోర్డు కనిపించింది. 'ఓహో ఇందుకే కాబోలు దీన్ని కప్పలూరు అంటున్నారు' అనుకున్నాడు రవీంద్ర. మరో ప్రక్కన రవీంద్రకు 'మంగమ్మ బొద్దింకల ఎక్స్‌పోర్ట్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్' అన్న బోర్డు కనిపించింది.

ఎప్పటిలా పోలయ్య వచ్చి సూట్ కేసులు అందుకున్నాడు. ఇంటికి వచ్చి భోజనాలు అయిన తరువాత ఊరిలో వచ్చిన మార్పు గురించి అడిగాడు రవీంద్ర.

రవీంద్ర తండ్రి గర్వంగా మీసాలు మెలేసి, "నువ్వు ఆ పరమానందంతో కప్పలు, బొద్దింకలు మద్రాసులో కాలేజీలకు అవసరమని అక్కడ చాలా డిమాండు వుంటుందని చెప్పావట. నువ్వెళ్ళిన వారం రోజులకు నువ్వు పంపిన కాంట్రాక్టరు వచ్చాడు. దాదాపు నాలుగు నెలలు వాడింటి చుట్టూ ఉన్న మురికి గుంటల్లోని, కాలువల్లోని మురికి కప్పల్ని సప్లయి చేశారు మొగుడూ పెళ్ళాలు. అదే విధంగా ఇంట్లో బస్తాల క్రింద, గిన్నెల క్రింద, చూరులో వున్న బొద్దింకలు కూడా నాలుగు నెలలు సప్లయి చేశాడు. లక్షలు సంపాదించాడు. తరువాత అదే కాలువలో, గుంటల్లోను కప్పల్ని పెంచడం మొదలు పెట్టాడు. వాళ్ళకొస్తున్న ఆదాయం చూసి మిగతావాళ్ళు కూడా పొలాల్లో గుంటలు చేసి కప్పలు పెంచడం ప్రారంభించారు. మనకూ ఓ నాలుగు 'కప్పల గుంటలు' ఉన్నాయిలే. పరమానందం, మంగమ్మ, మిగతా వాళ్ళ దగ్గర రిటైలుకు కొని కాంట్రాక్టరుకు హోల్‌సేల్‌గా అమ్ముతున్నారు. ఈ మధ్య ఒకరి గుంటల్లోని కప్పలు మరొక గుంటల్లోకి దూకి లెక్కలు తేలక తలలు పగులకొట్టుకునే దాకా వచ్చింది."

"అయ్యో" అన్నాడు రవీంద్ర.

"అయ్యో ఏమిట్రా. ఇప్పుడా బాధ లేదులే. ఒకరి గుంటల్లోని కప్పలు మరొకరి గుంటల్లోకి దూకకుండా చుట్టూ ఎత్తుగా ఇనుపకంచెలు ఏర్పాటు చేసుకున్నారు. ఇంతకు ముందు పాతికవేలు ఎకరం విలువ దీని మూలంగా ఇప్పుడు రెండు లక్షలకు పెరిగింది. ఊళ్ళో అందరూ కప్పలు మూలంగా బాగుపడ్డారు." తృప్తిగా నవ్వాడు రవీంద్ర తండ్రి.

మద్రాసులో కాలేజీలో జువాలజీ లెక్చరరయిన రవీంద్ర తను పరమానందంకి ఇచ్చిన సలహా సూపర్ సక్సెస్ అయినందుకు తెగ ఆనందపడిపోయాడు. ఒకప్పుడు కప్పలను ఏవగించుకున్న ఆ ఊరివాళ్ళు ఇప్పుడు వాటిని సాగు చేయడం అప్పడాలు తిన్నంతగా ఇష్టపడుతున్నారు.

"ఇప్పుడెలా వున్నాడు పరమానందం, వాడి భార్య మంగమ్మ".

"వాడికేం. కప్పల వ్యాపారంలో బాగా సంపాదించాడు. నాలుగు లక్షలు ఖర్చుపెట్టి పాతమేడ ప్రక్కనే, కొత్త మేడ కట్టాడు. పాత మేడను బొద్దింకల పెంపకానికి అలాగే వుంచేశాడు. భార్య పిల్లలకు చాలా నగలు చేయించాడు. రేపో మాపో కారు కొనబోతున్నాడు"

తండ్రి మాటలు వింటూ రవీంద్ర ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు. కొంతకాలం తరువాత ప్రస్తుతం కోస్టల్‌లో నిత్య కళ్యాణంలా వున్న 'ప్రాన్‌కల్చర్' లా రేపొక నాటికి ఈ 'ఫ్రాగ్ కల్చర్' కూడా సర్వత్రా వ్యాపిస్తుందేమో, చేపల పెంపకంలా బొద్దింకల పెంపకం కూడా ఊరూవాడా గృహ పరిశ్రమగా వెలుస్తుందేమో? వేచి చూడాలి ✷

(ప్రియదత్త వీక్లీ, తేది 9-10-2002)